

Elia — Nu Kahiji

Nu Kahiji jeung Nu Panungtung

Jeff Pippenger

2023-07-31

Pernyataan panutup dina Perjanjian Heubeul netepkeun hiji jangji yén nabi Elia baris nembongan mawa hiji pesen saméméh poé Gusti anu agung tur matak pikasieuneun.

Tenjo, Kami bakal ngutus ka maraneh Elia nabi saméméh datangna poe PANGERAN anu agung jeung matak pikasieuneun: Jeung anjeunna bakal malikkeun hate para bapa ka anak-anakna, jeung hate anak-anak ka para bapana, supaya Kami ulah datang sarta ngagebug bumi ku kutuk. Maleakhi 4:5, 6.

Alkitab netelakeun yén “poé PANGERAN anu agung jeung pikasieuneun” atawa “kutuk” anu ku Allah dipaké pikeun “ngahukum bumi” ogé sacara simbolis digambarkeun minangka “tujuh bala panungtung” atawa “amarah Allah” dina kitab Wahyu. Bab lima welas tina Wahyu ngenalkeun kaayaan profétik anu ngantarkeun kana dicurahkana tujuh bala panungtung anu agung jeung pikasieuneun dina bab genep welas.

Tuluy kuring nempo tanda anu séjén di sawarga, anu agung jeung matak pikasieuneun, nyaéta tujuh malaikat anu nyekel tujuh balahi panungtungan; sabab dina éta balahi, amarah Allah geus dilengkepan.

Tuluy kuring nempo saperti lautan kaca campur seuneu; jeung maranéhna anu geus meunang kameunangan tina sato galak, tina gambarna, tina tandana, jeung tina angka ngaranna, nangtung dina lautan kaca bari nyekel kacapi-kacapi Allah. Jeung maranéhna ngawihkeun pupujian Musa, abdi Allah, jeung pupujian Anak Domba, pokna: Agung jeung endah pisan padamelan-Manten, nun Gusti Allah Nu Maha Kawasa; adil jeung leres jalan-jalan-Manten, nun Raja para suci. Saha anu moal sieun ka Anjeun, nun Gusti, jeung ngamulyakeun ngaran-Manten? sabab ngan Anjeun waé anu suci; sabab sagala bangsa bakal datang jeung nyembah di payuneun Anjeun; sabab pangadilan-pangadilan-Manten geus dinyatakeun.

Sanggeus eta sim kuring neuteup, sarta behold, Bait Kemah Kasaksian di sawarga kabuka. Jeung tujuh malaikat kaluar ti Bait éta, mawa tujuh bala, make lenan anu murni jeung bodas, sarta dadana kabeungkeut ku beubeur emas. Jeung salah sahiji tina opat mahluk hirup mikeun ka tujuh malaikat éta tujuh bokor emas anu pinuh ku murka Allah, anu hirup salalanggengna. Jeung Bait éta pinuh ku haseup tina kamulyaan Allah jeung tina kakawasaan-Na; sarta taya saurang ogé sanggup asup ka jero Bait éta, nepi ka tujuh bala ti tujuh malaikat éta réngsé. Wahyu 15:1–8.

Alesan “teu aya saurang ogé anu sanggup asup ka Bait Allah, nepi ka réngsé tujuh bala tina tujuh malaikat” nyaéta yén kasempetan pikeun meunang kasalametan ditutup nalika Bait Allah pinuh ku haseup dina pasal lima welas. Mangsa probationer anu dipaparinkeun ka umat manusa pikeun tobat jeung manggihan kasalametan harita geus béak. Nalika titik éta kahontal, “dinten PANGERAN

anu agung tur matak pikageter” anu ku Yohanes disebut “tujuh bala panungtungan” dicurahkan saméméh Kadatangan Kadua Kristus. Maleakhi nyebut poe éta “matak pikageter,” jeung Yesaya ngaidéntifikasi éta minangka “kalakuan-Na anu anéh” ti Allah.

Sabab PANGERAN bakal gugah sapertos di Gunung Perazim, Anjeunna bakal bendu sapertos di lebak Gibeon, supaya Anjeunna ngalaksanakeun padamelan-Na, padamelan-Na anu anéh; jeung ngawujudkeun kalakuan-Na, kalakuan-Na anu anéh. Ku sabab éta ayeuna ulah maraneh jadi pangolok-olok, bisi beungkeutan maraneh dijieun leuwih pageuh; sabab kuring geus ngadangu ti Gusti ALLAH, PANGERAN semesta alam, hiji kabinasaan, anu geus ditangtukeun kana sakuliah bumi. Yesaya 28:21, 22.

Sanajan “kalakuan anu anéh” ti Allah nyakup “sakuliah bumi,” Ilham netelakeun yén kucuran pageblug-pageblug téh aya patalina jeung pambarontakan hiji bangsa.

“Bangsa-bangsa deungeun bakal nuturkeun conto Amérika Sarikat. Sanajan manéhna mingpin heula, nanging krisis anu sarua bakal tumiba kana umat urang di sakumna penjuru dunya.” Testimonies, volume 6, 395.

“Lamun Amérika, tanah kabébasan ageman, ngahiji jeung Kapapaan dina maksa nurani sarta maksa jalma-jalma pikeun ngahormat kana sabat palsu, rahayat di unggal nagara di sakuliah dunya bakal ditungtun pikeun nuturkeun conto dirina.” Testimonies, jilid 6, 18.

Saban bangsa bakal ngeusi cangkir mangsa pangujianna, tapi “pangadilan Allah” anu ku Sadérék White dihartikeun minangka “karuntuhan bangsa”, “mangsa pangadilan karuksakan Allah” sakumaha anjeunna ogé nyebut sajarah anu dimimitian ku hukum Minggu di Amérika Sarikat, lain tujuh bala panungtungan.

“Aya waktuna bakal datang nalika hukum Allah, dina harti husus, bakal dijadikeun teu aya gunana di nagara urang. Para panguasa bangsa urang bakal, ku panetepan législatif, maksa hukum Minggu, sahingga umat Allah dibawa kana bahaya anu kacida gedéna. Nalika bangsa urang, dina déwan législatifna, netepkeun hukum-hukum pikeun ngabeungkeut nurani manusa dina perkara hak-hak kaagamaan maranéhna, maksa pangajen kana Minggu, sarta ngalantarankeun kakawasaan anu nindes ngalawan jalma-jalma anu ngajaga Sabat poé katujuh, hukum Allah bakal, dina sagala maksud jeung tujuanana, dijadikeun teu aya gunana di nagara urang; sarta kamurtadan nasional bakal dituturkeun ku karuksakan nasional.” Review and Herald, 18 Désémber 1888.

Panghukuman Allah, anu ku Sister White diidéntifikasi minangka “karuksakan bangsa,” dimimitian dina hukum Minggu nasional sarta nandaan awal “kalakuan-Na anu anéh” ti Allah, sanajan kalakuan Allah anu anéh téh leuwih husus nyaéta tujuh bala panungtungan. Gambaran anu leuwih lengkep ngeunaan kalakuan Allah anu anéh mucunghul nalika pangluputan ti Mesir ditambahkeun kana garis panghukuman eksekutif Allah. Bala-bala Mesir, sanajan jumlahna sapuluh, dipisahkeun. Tilu anu kahiji dibédakeun ti tujuh anu panungtungan. Ku kituna, pangluputan ti Mesir nandakeun hiji mangsa waktu anu dilambangkeun ku tilu bala anu kahiji, anu dimimitian ku karuksakan bangsa Amérika Sarikat, sarta nerus nepi ka Mikail ngadeg, sarta waktu kasempetan manusa ditutup.

“Pangadilan Allah bakal ditimpahkeun ka jalma-jalma anu keur narékahan pikeun neken jeung ngancurkeun umat-Na. Kasabaran-Na anu panjang ka jalma-jalma jahat ngajadikeun manusa beuki wani dina palanggaran, tapi sanajan kitu hukuman maranéhna tetep pasti jeung matak pikageuleuheun lantaran geus lila ditunda. ‘PANGERAN bakal gugah saperti di Gunung Perasim, Anjeunna bakal murka saperti di lebak Gibéon, supaya Anjeunna ngalaksanakeun padamelan-Na, padamelan-Na anu anéh; jeung ngawujudkeun lampah-Na, lampah-Na anu anéh.’ Yesaya 28:21. Pikeun Allah urang anu welas asih, lampah ngahukum téh mangrupa lampah anu anéh. ‘Demi Kami hirup, saur Gusti ALLAH, Kami teu resep kana pupusna jalma jahat.’ Yehezkiel 33:11. PANGERAN téh ‘welas asih jeung murah kersa, sabar, jeung loba kahadéan jeung kayaktian, ... ngahampura kasalahan, palanggaran, jeung dosa.’ Tapi Anjeunna ‘moal pisan ngabébaskeun anu salah.’ ‘PANGERAN téh laun kana amarah, jeung agung dina kakawasaan, sarta moal pisan ngaleupaskeun jalma jahat tina hukuman.’ Budalan 34:6, 7; Nahum 1:3. Ku perkara-perkara anu matak pikasieuneun dina kayaktian, Anjeunna bakal ngabélaan kawibawaan hukum-Na anu geus diinjak-injak. Beuratna balasan anu ngadagoan nu ngalanggar bisa ditaksir tina betna PANGERAN teu gancang ngalaksanakeun kaadilan. Bangsa anu ku Anjeunna dipiara kalawan kasabaran anu panjang, sarta anu moal dipaéhan ku Anjeunna nepi ka geus pinuh ukuran kajahatanana dina itungan Allah, ahirna bakal nginum cangkir amarah anu teu dicampur ku welas asih.”

“Sabada Kristus ngeureunkeun pangantaraan-Na di Bait Suci, murka anu murni, anu geus diancamkeun ka jalma-jalma anu nyembah sato galak jeung patungna sarta narima tandana (Wahyu 14:9, 10), bakal dicurahkeun. Bala-bala anu tumiba ka Mesir nalika Allah rek ngabébaskeun Israil sarua sipatna jeung hukuman-hukuman anu leuwih pikasieuneun jeung leuwih lega jangkauanna anu bakal tumiba ka dunya saacan pangluputan ahir umat Allah. Nu nyerat Wahyu, dina ngajelaskeun wabah-wabah anu matak ngagerentes éta, nyarios kieu: ‘Timbul borok anu jahat jeung parna kana jalma-jalma anu boga tanda sato galak, jeung kana jalma-jalma anu nyembah patungna.’ Laut ‘jadi kawas getih jalma paéh, sarta unggal mahluk hirup di laut paéh.’ Jeung ‘walungan-walungan jeung pancuran-pancuran cai ... jadi getih.’ Sanajan ieu panghukuman-panghukuman téh pikasieuneun, kaadilan Allah tetep kabeneran sapinuhna. Malaikat Allah ngadawuh: ‘Adil Gusti, nun PANGERAN, ... margi Gusti parantos ngahakiman kitu. Sabab maranéhna geus numpahkeun getih para wali jeung para nabi, sarta ku Gusti maranéhna dipasih getih pikeun diinum; sabab maranéhna pantes kana éta.’ Wahyu 16:2–6. Ku ngahukum umat Allah kana pati, maranéhna saenyana geus nanggung kasalahan kana getih maranéhna saolah-olah éta geus ditumpahkeun ku leungeun sorangan. Kitu deui, Kristus nyatakeun urang Yahudi dina mangsa-Na salah kana sakabéh getih jalma-jalma suci anu geus ditumpahkeun ti saprak jaman Habel; sabab maranéhna miboga roh anu sarua jeung keur narékahan ngalakukeun pagawéan anu sarua jeung para maehan nabi éta.”

Dina bala panyakit anu saterusna, kakawasaan dipaparinkeun ka panonpoé “pikeun ngahuru jalma ku seuneu. Jeung jalma-jalma dihuru ku panas anu kacida.” Ayat 8, 9. Para nabi ngajelaskeun kaayaan bumi dina mangsa anu matak pikageuleuheun ieu kieu: “Tanah ngaraheut; ... sabab hasil kebon geus tumpur.... Sakabéh tatangkalan di kebon geus layu: sabab kabungahan geus layu ngajauhan ti anak-anak manusa.” “Siki geus buruk di handapeun gumpalan taneuhna, lumbung-lumbung ditinggalkeun jadi ruruntuhan.... Kumaha sasatoan ngarintih! Gerombolan sapi bingung, sabab maranéhna teu boga jukut pangangonan....

Walungan-walungan cai geus garing, jeung seuneu geus ngalalap padang-padang jukut di gurun.” “Lagu-lagu di Bait Allah bakal jadi lolonggeran dina poé éta, saur Gusti Allah: bakal aya loba mayit di unggal tempat; maranéhna bakal miceun éta kalawan cicingeun.” Joel 1:10–12, 17–20; Amos 8:3.

“Bala-bala ieu lain lumangsung sacara universal, upama kitu pangeusi bumi bakal dipaéhan tumpes sakabéhna. Sanajan kitu, ieu bakal jadi hukuman anu pangpikeuleuheunana anu kungsi dipikawanoh ku manusa fana. Sakabéh pangadilan anu tumiba ka manusa, saméméh panutupan mangsa kasempetan, geus dicampur ku rahmat. Getih Kristus anu nyuhunkeun pangampura geus nangtayungan nu dosa sangkan teu narima ukuran pinuh tina kasalahanana; tapi dina pangadilan panungtungan, amarah dituang tanpa campuran rahmat.

“Dina poé éta, jalma réa bakal ngarep-ngarep panyalindungan tina rahmat Allah anu geus lila dipopohokeun ku maranéhna. ‘Tingal, poé-poé datang, saur Gusti Allah, yen Kami baris ngadatangeun hiji kalaparan ka ieu tanah, lain kalaparan ku roti, lain halabhab ku cai, tapi ku ngadangu kecap-kecap PANGERAN; maranéhna bakal ngumbara ti laut ka laut, ti kalér nepi ka wétan, maranéhna bakal lulumpatan ka ditu ka dieu pikeun néangan firman PANGERAN, tapi moal manggihanana.’ Amos 8:11, 12.” The Great Controversy, 627–629.

Dina petikan saméméhna geus dinyatakeun, “Bangsa anu ku Mantenna dipanjangan kasabaran, sarta anu moal dihajar ku Anjeunna nepi ka éta bangsa ngeusian pinuh ukuran kajahatanana dina catetan Allah, ahirna bakal nginum cawan amarah anu teu dicampur ku rahmat.” Anjeunna ogé nyerat dina alinea anu sarua, “Balahi-balahi anu tumiba ka Mesir nalika Allah rék ngaleupaskeun Israil, sipatna sarupa jeung hukuman-hukuman anu leuwih pikasieuneun jeung leuwih lega jangkauanana anu bakal tumiba ka dunya pas saméméh pangluputan ahir umat Allah.” Bangsa éta (Amérika Serikat) anu ngeusian “ukuran kajahatan” bakal nandangan balahi-balahi anu sarupa jeung sapuluh balahi di Mesir.

Panyakit-panyakit bala di Mesir kabagi jadi dua mangsa. Tilu panyakit bala nu kahiji tumiba ka sararéa, tapi tujuh panyakit bala nu panungtung ngan tumiba ka urang Mesir wungkul.

Jeung dina poé éta Kami baris misahkeun tanah Gosyen, tempat umat Kami cicing, sangkan di dinya moal aya rombongan laleur; supaya maneh nyaho yén Kami teh PANGERAN di tengah-tengah bumi. Exodus 8:22.

Tilu pageblug anu kahiji di Mesir tumiba ka unggal tempat, tapi Gosén, tempat urang Ibrani cicing, henteu katampa ku tujuh pageblug panungtungan Mesir. Amérika Serikat nyaéta bangsa anu ngeusian pinuh cangkir kajahatanana dina mangsa hukum Minggu. Dina waktu éta, kamurtadan nasional dituturkeun ku karuksakan nasional, tapi panghukuman-panghukuman anu ngahasilkeun karuksakan nasional téh kacampuran ku welas asih nepi ka Mikaél nangtung sarta mangsa kasempetan ditutup pikeun sakumna umat manusa. Dina mangsa hukum Minggu di Amérika Serikat, mayoritas jalma anu ayeuna ngaku minangka nu ngajaga poé Sabat bakal tunduk ka kakawasaan-kakawasaan anu maréntah sarta narima tanda sato galak. Dina waktu éta, perkara hukum Minggu jadi ujian rohani pikeun maranéhna anu saméméhna aya di luar Adventisme. Ti hukum Minggu di Amérika Serikat nepi ka Mikaél nangtung nyaéta mangsa pangumpulan agung

pagawé jam ka-sabelas, tapi panto geus ditutup pikeun maranéhna anu ditanggungjawabkeun kana caang Sabat poé katujuh saméméh hukum Minggu.

“Beuki lila beuki écés, sakumaha poé-poé kaliwat, yén hukuman-hukuman Allah aya di dunya. Ku seuneu, ku caah, jeung ku lini Anjeunna mere pangéling ka pangeusi bumi ieu ngeunaan caketna sumping-Na. Waktuna geus beuki ngadeukeutan nalika krisis agung dina sajarah dunya bakal datang, nalika unggal gerak dina pamaréntahan Allah bakal diténjo kalayan minat anu pohara kuat jeung kasieunan anu teu kaungkabkeun. Dina runtuyan anu gancang hukuman-hukuman Allah bakal silih tuturkeun—seuneu jeung caah jeung lini, dibarengan ku perang jeung tumpahna getih.

“Duh, muga-muga umat terang kana waktu panglilana maranéhna! Aya loba anu can acan ngadangu bebeneran pangujian pikeun jaman ieu. Aya loba jalma anu ku Roh Allah keur dihampura jeung dipapay. Waktu hukuman karuksakan ti Allah téh mangrupa waktu rahmat pikeun jalma-jalma anu can kungsi boga kasempetan pikeun nyaho naon ari bebeneran. Kalawan lemah lembut Gusti bakal neutep ka maranéhna. Manah-Na anu pinuh ku welas asih kagugah; panangan-Na masih kénéh ngalegaan pikeun nyalametkeun, ari panto geus katutup pikeun jalma-jalma anu henteu daék asup.”

“Rahmat Allah ditémbongkeun dina kasabaran-Na anu panjang. Anjeunna nahan hukuman-hukuman-Na, nungguan sangkan amanat pangéling disada ka saréréa. Aduh, upama umat urang ngarasakeun sakumaha kuduna tanggung jawab anu napel ka maranéhna pikeun masrahkeun amanat rahmat anu pamungkas ka dunya, pagawéan anu kacida endahna tangtu bakal dipigawé!” Testimonies, jilid 9, 97.

Dina petikan saméméhna, anjeunna netelakeun yén “mangsa hukuman-hukuman cilaka ti Allah téh mangsa rahmat pikeun maranéhna anu can kungsi boga kasempetan pikeun diajar naon anu saéstuna téh bebeneran.” Dina petikan saterusna, anjeunna nyebut mangsa éta minangka “mangsa kasusah.”

“Kuring ningali yén Sabat anu suci teh nya éta, sarta bakal jadi, tembok pamisah antara Israil Allah anu sajati jeung jalma-jalma anu teu percaya; sarta yén Sabat teh patalékan anu agung, pikeun ngahijikeun hate para wali Allah anu dipikaasih, anu keur ngadagoan. Jeung lamun aya anu percaya, sarta ngajaga Sabat, jeung narima berkah anu ngiringan éta, tuluy ninggalkeunana, sarta ngalanggar parentah anu suci, maranéhna bakal nutupkeun panto-panto Kota Suci ka dirina sorangan, sakumaha pastina aya Allah anu maréntah di sorga luhur. Kuring ningali yén Allah boga anak-anak, anu can ningali jeung ngajaga Sabat. Maranéhna can nampik cahaya ngeunaan éta. Jeung dina awal mangsa kasusah, kami dipinuhan ku Roh Suci nalika kami maju sarta ngumumkeun Sabat leuwih lengkep. Ieu ngambekkeun garéja, jeung Adventis nominal, sabab maranéhna teu bisa ngabantah bebeneran Sabat. Jeung dina mangsa ieu, sakumna jalma pilihan Allah ningali kalayan écés yén kami boga bebeneran, tuluy maranéhna kaluar sarta nahan panganiayaan babarengan jeung kami.” A Word to the Little Flock, 18, 19.

Sanajan geus rada dirobah saeutik, petikan anu sarua anu kakara dicutat kapanggih dina buku Early Writings. Dina éta buku, manéhna ngalebetkeun katerangan ngeunaan pernyataanana ngeunaan

“waktu kasusah.” A Word to the Little Flock mangrupikeun publikasi anu kahiji ti kalangan Millerite satia anu kuciwa sanggeus Kuciwa Agung tanggal 22 Oktober 1844, jeung sababaraha dasawarsa saterusna, waktu para éditor ngagunakeun sawatara bagian tina pamflet éta pikeun diasupkeun kana buku Early Writings, maranéhna ngajelaskeun yén “waktu kasusah” anu dimaksud téh lain tujuh bala panungtungan, sabab waktu tujuh bala panungtungan dicurahkeun, euweuh deui rahmat anu campur jeung éta panghukuman.

“1. Dina kaca 33 dipidangkeun kieu: ‘Kuring ningali yén Sabat anu suci téh ayeuna aya, sarta bakal salawasna jadi témbok pamisah antara Israél Allah anu sajati jeung jalma-jalma nu teu percaya; jeung yén Sabat téh patalékan anu agung pikeun ngahijikeun hate para suci Allah anu dipikaasih, anu keur ngadagoan. Kuring ningali yén Allah kagungan anak-anak anu can ningali jeung can ngajaga Sabat. Maranéhna can nampik cahaya ngeunaan éta. Jeung dina mimiti mangsa kasusah, kami dieusian ku Roh Suci nalika kami maju sarta ngumumkeun Sabat leuwih lengkep.’”

“Pamadegan ieu dipasihkeun dina taun 1847 nalika dulur-dulur Advent anu ngajalankeun Sabat téh kakara saeutik pisan, jeung tina maranéhna ogé ngan saeutik anu nyangka yén pangreksaanana téh kacida pentingna nepi ka narik hiji garis pamisah antara umat Allah jeung jalma-jalma nu teu percaya. Ayeuna kacumponan éta pamadegan mimiti katingali. ‘Mimitina tina mangsa kasusah’ anu disebatkeun di dieu lain nuduh kana mangsa nalika bala-bala éta mimiti dicurahkeun, tapi kana hiji mangsa pondok saméméh éta dicurahkeun, nalika Kristus aya di jero tempat suci. Dina mangsa éta, bari pagawean kasalametan keur nutup, kasusah bakal datang ka bumi, jeung bangsa-bangsa bakal murka, tapi bakal ditahan sangkan teu ngahalangan pagawean malaikat katilu. Dina mangsa éta ‘hujan ahir,’ atawa panyegeran ti payuneun Gusti, bakal sumping, pikeun maparin kakawasaan ka sora tarik malaikat katilu, sarta nyiapkeun jalma-jalma suci sangkan tahan nangtung dina mangsa nalika tujuh bala pamungkas bakal dicurahkeun.” Early Writings, 85.

Dina mangsa hukum Minggu di Amérika Serikat, murtad nasional bakal dituturkeun ku karuksakan nasional. Dina hukum Minggu éta, Adventisme di Amérika Serikat bakal kabagi jadi dua golongan: nu hiji bakal narima tanda sato galak, nu séjén meterai Allah. Karuksakan nasional Amérika Serikat dilambangkeun ku tilu bala kahiji di Mesir. Hukuman-hukuman éta terus lumangsung nepi ka panutupan mangsa kasempetan pikeun manusa, tuluy tujuh bala panungtungan anu teu kacampuran ku welas asih bakal dicurahkeun.

Maksud saya lain ngeunaan sajarah nubuat Mesir, sarta leuwih ngeunaan kanyataan yén Ellen White ngaidéntifikasi Mesir minangka lambang bangsa anu maksa sakuliah dunya supaya narima tanda sato galak; sabab ku ngalakukeun kitu, anjeunna keur ngagunakeun awal pikeun ngagambarkeun ahir, anu mangrupa tandatangan nubuat Yesus salaku Alfa jeung Omega. Dina carita Exodus, waktu Gusti keur ngadamel perjangjian jeung Israél baheula, Anjeunna ngenalkeun diri-Na ku hiji ngaran anyar.

Tuluy PANGERAN ngandika ka Musa, “Ayeuna maneh bakal ningali naon anu ku Kami baris dipigawe ka Firaun; sabab ku panangan anu kuat manéhna bakal ngaleupaskeun maranéhna indit, jeung ku panangan anu kuat manéhna bakal ngusir maranéhna kaluar ti nagarana.”

Jeung Allah nimbalan ka Musa, sarta ngandika ka anjeunna, “Kami téh PANGERAN; sarta Kami parantos nembongan ka Ibrahim, ka Ishak, jeung ka Yakub, kalawan ngaran Allah Nu Mahakawasa, tapi ku ngaran Kami, JEHOVAH, Kami henteu dipikawanoh ku maranéhna.”

Jeung Kami ogé geus netepkeun perjangjian Kami jeung maranéhna, pikeun maparin ka maranéhna tanah Kanaan, tanah pangumbaraannana, tempat maranéhna jadi urang asing. Jeung Kami ogé geus ngadangu rintih anak-anak Israil, anu ku urang Mesir dipiara dina pangabdi; sarta Kami geus emut kana perjangjian Kami. Ku sabab éta, bejakeun ka anak-anak Israil, Kami teh PANGERAN, sarta Kami baris ngaluarkeun maranéh ti handapeun beban urang Mesir, jeung Kami baris ngabébaskeun maranéh tina pangabdian maranéhna, sarta Kami baris nebus maranéh ku panangan anu diuluran, jeung ku panghukuman anu agung. Jeung Kami baris nyandak maranéh jadi umat Kami, sarta Kami baris jadi Allah maranéh; jeung maranéh bakal nyaho yén Kami teh PANGERAN Allah maranéh, anu ngaluarkeun maranéh ti handapeun beban urang Mesir. Jeung Kami baris mawa maranéh asup ka tanah anu ku Kami geus disumpahkeun rék dipaparinkeun ka Ibrahim, ka Ishak, jeung ka Yakub; sarta Kami baris maparin éta ka maranéh jadi pusaka: Kami teh PANGERAN.

Musa nyarios kitu ka urang Israil; tapi maranéhna teu ngadangu ka Musa lantaran kacida peureusna hate, jeung ku sabab pangawulaan anu kejem. Exodus 6:1–9.

PANGERAN di dieu keur netelakeun Musa minangka wawakil tina pajangjian-Na, sakumaha Yakub, Ishak, jeung Ibrahim. Nepi ka sajarah Musa, ngaran YAHWEH can dipikawanoh ku Ibrahim jeung turunanana, sarta dina sajarah pembaruan pajangjian Ibrahim nalika urang Ibrani rek dibébaskeun tina pangawulan Mesir, PANGERAN ngenalkeun hiji panyingkepan anyar ngeunaan tabiat-Na, sabab hiji ngaran sacara nubuat ngawakilan tabiat. Waktu Abram asup kana pajangjian jeung PANGERAN, PANGERAN ngarobah ngaranna jadi Ibrahim. Dina awal nubuat ngeunaan pangawulan Mesir, wawakil manusa tina pajangjian ngalaman robah ngaran, sarta dina ahir éta nubuat Allah ngenalkeun hiji ngaran anyar pikeun diri-Na sorangan.

Dina pasal lima belas Abram ngiket perjangjian, sarta di dinya ditepikeun nubuat ngeunaan perbudakan di Mesir salila opat ratus taun. Dina pasal tujuh belas Abram dipaparinkeun upacara sunat, sarta ngaran anjeunna jeung Sarah dirobah.

Opat ratus taun ti harita Musa diangkat pikeun ngalaksanakeun nubuat opat ratus taun ti Ibrahim. Ibrahim, Ishak, Yakub, jeung Musa sadayana ngalambangkeun saratus opat puluh opat rébu anu asup kana perjangjian sareng Gusti dina poé-poé panungtungan.

"Dina poé-poé panungtungan sajarah bumi ieu, jangji pasini Allah jeung umat-Na anu ngajaga parentah-parentah-Na kudu dipaparin anyar deui." Review and Herald, 26 Pébruari 1914.

Pamisahan jalma-jalma nu ngajaga Sabat anu narima tanda sato galak ti jalma-jalma nu ngajaga Sabat anu narima meterai Allah lumangsung dina mangsa hukum Minggu. Pamisahan éta dilambangkeun dina misil sapuluh parawan.

“Pasemon ngeunaan sapuluh parawan dina Mateus 25 ogé ngagambarkeun pangalaman umat Advent.” The Great Controversy, 393.

“Kaula remen dipaparin rujukan kana misil ngeunaan sapuluh parawan, lima di antarana wijaksana, sareng lima bodo. Misil ieu geus jeung bakal kacumponan nepi ka unggal jéntréna, sabab éta miboga panerapan husus pikeun mangsa ieu, sarta, saperti amanat malaikat katilu, geus kacumponan jeung bakal terus jadi bebeneran kiwari nepi ka panutupan jaman.” Review and Herald, August 19, 1890.

Ieu misil éta kacumponan dina tanggal 22 Oktober 1844 nalika parawan-parawan nu wijaksana jeung nu bodo dina sajarah Millerite dipisahkeun. Mimiti Adventisme ngawakilan ahir Adventisme, sarta pamisahan dina ahir téh mangrupa kacumponan tina misil sapuluh parawan, jeung pamisahan dina ahir éta dihasilkeun ku hukum Minggu.

“Deui, ieu misil-misil ngajar yén moal aya deui mangsa kasempetan sanggeus pangadilan. Nalika pagawean Injil geus réngsé, geuwat nuturkeun pamisahan antara anu hade jeung anu jahat, sarta nasib unggal golongan tetep salalawasna.” Christ’s Object Lessons, 123.

Pasemon ngeunaan sapuluh parawan netelakeun yén parawan-parawan anu wijaksana dina Adventisme anu narima meterai Allah, sarta parawan-parawan anu bodo dina Adventisme anu narima tanda sato galak dina hukum Minggu di Amérika Sarikat. Parawan-parawan anu bodo ogé digambarkeun minangka urang Laodikia.

“Kaayaan Garéja anu dilambangkeun ku para parawan bodo, ogé disebut minangka kaayaan Laodikea.” Review and Herald, 19 Agustus 1890.

Dina poe-poé panungtungan, nalika Allah ngabarukeun perjangjian-Na jeung umat-Na anu ngajaga parentah-parentah-Na, Allah bakal nyingkabkeun hiji ngaran anyar tina diri-Na sakumaha anu parantos dipilampah-Na nalika Anjeunna ngabarukeun perjangjian dina mangsa Musa. Kaayaan para parawan bodo téh nyaéta maranéhna teu boga minyak, ari kaayaan urang Laodikea téh nyaéta maranéhna teuing buta nepi ka teu ningali yén maranéhna teu boga minyak. Jelas yén lamun para parawan bodo téh urang Laodikea, mangka para parawan wijaksana téh urang Filadelfia.

Jeung ka malaikat jamaah di Filadelfia tuliskeun; Kieu timbalan Anjeunna nu suci, Anjeunna nu sajati, Anjeunna nu nyepeng konci Daud, nu muka, sarta moal aya hiji jalma ogé nu nutup; jeung nutup, sarta moal aya hiji jalma ogé nu muka; Kami nyaho kana pagawéan maneh: tempo, Kami geus nempatkeun di hareupeun maneh hiji panto anu kabuka, sarta moal aya nu bisa nutup éta: sabab maneh boga saeutik kakuatan, jeung geus ngajaga kecap Kami, sarta henteu mungkir kana ngaran Kami.

Tingali, ku Kami baris ngajadikeun maranéhna, anu asal ti sinagoga Iblis, anu ngaku dirina urang Yahudi, padahal lain, tapi ngabohong; tingali, ku Kami maranéhna baris diparéntah datang sarta sujud di hareupeun sampéan, jeung nyaho yén Kami geus mikanyaah ka anjeun. Ku sabab anjeun geus nyekel firman ngeunaan kasabaran Kami, Kami ogé baris ngajaga anjeun tina jam panyobaan, anu baris datang ka sakuliah dunya, pikeun nguji jalma-jalma anu cicing di bumi.

Tingali, Kami datang gancang: pageuhkeun sing pageuh naon anu aya dina anjeun, supaya ulah aya saurang ogé nu nyokot makuta anjeun. Anu meunang unggul, ku Kami baris dijadikeun tihang di Bait Allah Kami, sarta manehna moal kaluar deui ti dinya salalanggengna; jeung ku

Kami baris dituliskeun kana dirina ngaran Allah Kami, jeung ngaran kota Allah Kami, nyaéta Yerusalem anyar, anu turun ti sawarga ti Allah Kami; jeung ku Kami baris dituliskeun kana dirina ngaran Kami anu anyar. Sing saha anu boga ceuli, mugi ngadéngé naon anu diucapkeun ku Roh ka jamaah-jamaah. Wahyu 3:7–13.

Urang Filadelfia ngawakilan saratus opat puluh opat rébu, sarta ka maranéhna dijangjikeun yén Allah bakal nyerat ngaran-Na nu anyar dina maranéhna. Nalika Gusti ngadamel perjangjian jeung saratus opat puluh opat rébu, Anjeunna bakal ngenalkeun ngaran-Na sorangan nu anyar. Ibrahim kungsi dipaparin béja ku Gusti yén Anjeunna téh Allah Nu Maha Kawasa.

Jeung nalika umur Abram geus salapan puluh salapan taun, PANGERAN nembongan ka Abram, sarta ngandika ka anjeunna, Kami Allah Nu Maha Kawasa; leumpanglah di hareupeun Kami, jeung sing sampurna. Jeung Kami baris ngadegkeun perjangjian Kami antara Kami jeung maneh, sarta baris ngalobaan maneh kacida lobana. Tuluy Abram nyungkem beungeutna ka taneuh; sarta Allah ngandika ka anjeunna, pokna, Ari Kami, tenjo, perjangjian Kami aya jeung maneh, jeung maneh bakal jadi bapa loba bangsa. Ngaran maneh moal deui disebut Abram, tapi ngaran maneh bakal jadi Abraham; sabab maneh ku Kami geus dijadikeun bapa loba bangsa. Kajadian 17:1–5.

Nalika Gusti mimiti ngadamel perjangjian jeung hiji umat anu dipilih dina mangsa Ibrahim, Anjeunna ngawanohkeun diri-Na minangka Allah Nu Maha Kawasa. Nalika Anjeunna nuluykeun hubungan perjangjian-Na dina mangsa Musa, pikeun kahiji kalina Anjeunna ngawanohkeun diri-Na minangka YÉHUWAH. Nalika Yesus sumping pikeun mastikeun perjangjian jeung loba jalma salila saminggu, Anjeunna ngawanohkeun hiji ngaran anyar pikeun Allah anu dina Perjanjian Lawas ngan kungsi diungkabkeun sakali, sarta éta ku urang Babul.

Geus éta Raja Nebukadnesar kacida kagétna, tuluy gugah kalayan gancang, sarta nyarios ka para panasehatna, “Naha lain urang geus ngalungkeun tilu urang lalaki ka tengah-tengah seuneu dina kaayaan kabeungkeut?” Maranéhna ngawaler ka raja, “Leres, nun raja.” Anjeunna ngawaler deui, “Tingali, kuring ningali opat urang lalaki leupas, keur leumpang di tengah-tengah seuneu, sarta maranéhna teu cilaka; jeung rupa anu kaopat téh siga Putra Allah.” Daniel 3:24, 25.

Gampang pisan netepkeun yén pasal katilu tina kitab Daniel nuju ngaidentifikasi hukum Minggu di Amérika Sarikat. Dina Daniel pasal tilu, Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego ngawakilan saratus opat puluh opat rébu. Saratus opat puluh opat rébu téh nya éta jalma-jalma anu ngabarukeun perjangjian pikeun panungtungan kalina. Dina Daniel pasal tilu urang ningali hiji gambaran nubuatan ngeunaan sajarah hukum Minggu jeung hujan panungtungan. Kristus aya jeung bakal aya di tengah seuneu panganiayaan babarengan jeung tilu jalma satia-Na, anu ngawakilan lain ngan saukur saratus opat puluh opat rébu, tapi ogé amanat tilu malaikat. Dina seuneu éta, anu ngalambangkeun krisis hukum Minggu, Anjeunna diidentifikasi ku salah sahiji ngaran-Na, jeung éta téh hiji ngaran anu moal diasupkeun kana sajarah nepi ka Kristus sumping salaku Putra Allah. Dina gambaran pasal tilu urang ningali jalma-jalma anu ngabarukeun perjangjian dina ahir dunya keur berinteraksi jeung Kristus salila krisis panungtungan, sarta Anjeunna miboga hiji ngaran anu taya saurang manusa ogé terang.

Saméméh kuring nyimpang teuing jauh tina pertimbangan urang ngeunaan pangluputan ti Mesir anu ngagambarkeun hukum Minggu di Amérika Serikat, urang kedah ngingetkeun diri yén saméméh nu kahiji tina sapuluh bala mimiti lumangsung di Mesir, geus aya gejolak Sabat anu nyata.

Sarta Firaun, “Behold, rakyat di ieu tanah ayeuna geus loba, jeung maranéh nyieun maranéhna reureuh tina beban-beban maranéhna.” Jeung dina poé éta kénéh Firaun maréntahkeun ka para mandor rahayat jeung para pangawasna, pokna, “Maranéh ulah deui méré jarami ka rahayat pikeun nyieun bata, saperti baheula; sina maranéhna indit jeung ngumpulkeun jarami keur dirina sorangan. Jeung jumlah bata anu ku maranéhna dijieun baheula kudu ku maranéh dibebankeun ka maranéhna; ulah dikurangan saeutik ogé, sabab maranéhna téh puguh haroream; ku sabab éta maranéhna sasambat, pokna, ‘Hayu urang indit jeung ngurban ka Allah urang.’ Sing dipaparin pagawéan leuwih beurat ka eta lalaki-lalaki, supaya maranéhna digawé di jerona; sarta ulah sina maranéhna nganggap kecap-kecap anu sia-sia.” Tuluy para mandor rahayat jeung para pangawasna kaluar, sarta maranéhna nyarita ka rahayat, pokna, “Kieu timbalan Firaun, ‘Kami moal méré jarami ka maranéh. Indit maranéh, panggihkeun jarami di mana waé maranéh bisa manggihanana; tapi pagawéan maranéh moal dikurangan saeutik ogé.’” Ku kituna rahayat sumebar ka sakuliah tanah Mesir pikeun ngumpulkeun tunggul-tunggul paré gaganti jarami. Jeung para mandor ngadesek maranéhna, pokna, “Rengsekeun pagawéan maranéh, pancén sapopoé maranéh, saperti waktu aya jarami.” Ari para pangawas bani Israil, anu ku para mandor Firaun geus ditangtukeun ngawas maranéhna, dibeuleum ku pecut, sarta ditanya, “Naha kamari jeung poé ieu maranéh henteu nyumponan pancén maranéh dina nyieun bata, saperti baheula?” Tuluy para pangawas bani Israil datang jeung sasambat ka Firaun, pokna, “Naha gusti ngalakukeun kieu ka abdi-abdi gusti? Ka abdi-abdi gusti henteu dibikeun jarami, ari maranéhna nyebut ka kami, ‘Jieun bata’; jeung behold, abdi-abdi gusti dipaéhan, padahal kasalahanana aya dina rahayat gusti sorangan.” Tapi saur anjeunna, “Maranéh haroream, maranéh haroream; ku sabab éta maranéh nyebut, ‘Hayu urang indit jeung ngurban ka PANGERAN.’ Ku sabab kitu ayeuna indit, digawé; sabab moal aya jarami anu dibikeun ka maranéh, tapi maranéh kudu tetep masrahkeun jumlah bata anu geus ditangtukeun.” Jeung para pangawas bani Israil ningali yén maranéhna aya dina kaayaan goréng, sanggeus diomongkeun, “Ulah ngurangan saeutik ogé tina jumlah bata maranéh pikeun pancén sapopoé.” Budalan 5:5–19.

Saméméh hukum Minggu diberlakukan, bakal aya hasutan anu beuki ngagedéan ngalawan jalma-jalma anu ngajaga Sabat poe katujuh, sarua saperti anu kajadian ngajelang bala-bala Mesir. Musa téh jalma anu ku urang Mesir jeung ku urang Ibrani sarua dianggep minangka anu nyababkeun sagala kaributan éta, sarua saperti Ahab nuduh Elia.

Sarta kajadian, nalika Ahab ningali Élia, Ahab ngadawuh ka anjeunna, “Naha anjeun ieu anu ngaganggu Israél?” Jeung anjeunna ngawalon, “Kami henteu ngaganggu Israél; tapi anjeun, jeung kulawarga ramana anjeun, ku sabab maranéh geus ninggalkeun parentah-parentah PANGERAN, sarta anjeun geus nuturkeun para Baal.” 1 Raja-raja 18:17, 18.

Carita Musa ngagambarkeun sajarah hukum Minggu, jeung carita Élia ngagambarkeun sajarah hukum Minggu. Boh babarengan boh misah, Musa jeung Élia téh lambang. Dina Parobahan Rupi

Kristus, duanana babarengan ngawakilan saratus opat puluh opat rébu anu henteu maot jeung anu maot dina Gusti. Musa geus dihirupkeun deui, Élia henteu kungsi maot. Maranéhna ogé nyaéta dua nabi anu jadi panyiksa bangsa dina Wahyu sabelas. Loba bebeneran diwakilan ku Musa jeung Élia minangka lambang, sarta urang miharep engké bakal ngabahas éta.

Lah, Kami rek ngutus ka maraneh Elia nabi saméméh datangna poé PANGERAN anu agung jeung pikasieuneun téa; jeung manéhna bakal ngabalikeun hate para bapa ka anak-anakna, jeung hate anak-anak ka para bapana, supaya ulah Kami datang tuluy neunggeul bumi ku kutuk. Maleakhi 4:5, 6.

Sateuacan mangsa pacobaan manusa ditutup, “nabi Élia” bakal nembongan mawa talatah husus anu ngabalikeun “hate para bapa ka anak-anakna, jeung hate anak-anak ka para bapana.” Sakumna nabi mere kasaksian ngeunaan ahir dunya, sarta maranéhna sadayana silih sapuk.

Jeung roh-roh para nabi tunduk ka para nabi. Sabab Allah lain nu ngarang kabingungan, tapi nu ngadatangkeun katengtreman, sakumaha di sakumna jamaah para suci. 1 Korinta 14:32, 33.

Pesen Élia sumping pas saméméh poé PANGERAN anu agung jeung matak pikaget; ku sabab éta, éta téh pituah husus anu sarua pisan dina kitab Wahyu, anu digambarkeun minangka “Wahyu Isa Almasih.” Nalika “waktuna geus caket,” pituah husus Élia nembongkeun ka “hamba-hamba”-Na hal-hal anu moal lila deui bakal kajadian.

Wahyu Yesus Kristus, anu dipaparinkeun ku Allah ka anjeunna, sangkan dipidangkeun ka para hamba-Na perkara-perkara anu enggal kudu kajadian; sarta ku malaikat-Na Anjeunna ngutus sarta maparin tanda-tandana ka hamba-Na, Yohanes: anu geus mere kasaksian ngeunaan pangandika Allah, jeung ngeunaan kasaksian Yesus Kristus, sarta ngeunaan sagala perkara anu ku anjeunna geus katingali. Bagja jalma anu maca, jeung jalma-jalma anu ngadangu kecap-kecap ieu nubuat, sarta anu ngajaga perkara-perkara anu kaserat di jerona: sabab waktuna geus deukeut. Wahyu 1:1–3.

Perhatikeun yén nalika Malachi ngagunakeun Élia minangka lambang, anjeunna ngalebetkeun rujukan langsung kana ngajaga parentah-parentah.

Sing émut kana hukum Musa, abdi Kami, anu ku Kami diparentahkeun ka anjeunna di Horeb pikeun sakumna Israil, jeung sagala katetepan sarta pangadilan. Tingali, Kami bakal ngutus ka maraneh Elia nabi saméméh datangna poé PANGERAN anu agung jeung pikasieuneun éta; sarta anjeunna bakal ngabalingkeun hate para bapa ka anak-anakna, jeung hate anak-anak ka para bapana, supaya ulah Kami sumping tuluy neunggeul bumi ku kutuk. Malachi 4:4–6.

Tilu ayat ieu téh anu panungtungan dina Perjangjian Heubeul, sarta ngandung jangji anu pamungkas dina Perjangjian Heubeul sakaligus nekenkeun kana ngajaga sapuluh parentah. Dina kitab Wahyu aya tujuh “berkah,” sarta anu pamungkasna nyaéta berkah pikeun jalma-jalma anu ngajaga sapuluh parentah.

Kami teh Alfa jeung Omega, awal jeung ahir, anu pangheulana jeung anu pandeurina. Bagja jalma-jalma anu ngalaksanakeun parentah-parentah Mantenna, supaya maranéhna boga hak kana tangkal kahirupan, sarta bisa asup ngaliwatan gapura-gapura ka jero kota. Wahyu 22:13,

Jangji panungtungan dina Perjanjian Heubeul ngawartosan urang supaya “Inget” kana Sapuluh Parentah, nanging ku cara kitu eta nekenkeun parentah anu hiji, nya eta parentah anu ngandung parentah pikeun “inget.”

Eling-elingen poé Sabat, sangkan dipaparin suci. Genep poé maneh kudu digawé, jeung ngalampahkeun sagala pagawéan maneh; tapi poé katujuh nyaéta poé Sabat PANGERAN Allah maneh; dina éta ulah ngalampahkeun pagawean naon-naon, boh maneh, boh anak lalaki maneh, boh anak awéwé maneh, boh abdi lalaki maneh, boh abdi awéwé maneh, boh ingon-ingon maneh, boh urang asing anu aya di jero lawang-lawang maneh; sabab dina genep poé PANGERAN ngadamel langit jeung bumi, sagara, jeung sagala rupa anu aya di jerona, tuluy reureuh dina poé katujuh; ku sabab éta PANGERAN ngaberkahan poé Sabat, sarta nyucikeun éta. Budalan 20:8–11.

Janji panungtung dina Perjanjian Heubeul jeung Perjanjian Anyar nekenkeun parentah-parentah Allah kalayan panekanan husus kana Sabat poe katujuh. Maleakhi nyebutkeun sangkan “eling,” sarta Yohanes mere nyaho ka urang yén aranjeun dipaparin berkah lamun ngalakukeun éta. Sabat poe katujuh miéling kana ciptaan Allah jeung kakawasaan-Na nu nyipta. Sabat ogé jadi titik pasulayan dina poe-poe panungtungan dina sajarah bumi. Nalika Yohanes nyatet “berkah” ka jalma-jalma anu ngalaksanakeun parentah-parentah-Na, anjeunna saukur nyatet naon anu diproklamasikeun ku Yesus, Alfa jeung Omega, nu awal jeung nu ahir, nu kahiji jeung nu panungtungan. Ku kituna, janji panungtung tina Perjanjian Anyar patali jeung Sabat Poe Katujuh sarta ogé sipat kaallahan anu nandaan panungtungan ku awal.

Kaleresan nu kahiji anu kasebut dina Kajadian, anu hartina wiwitan, nangtukeun Panyipta, ciptaan, jeung panekanan husus kana Sabat. Lamun di hijikeun, padalisan demi padalisan, awal Perjangjian Heubeul jeung ahir boh Perjangjian Heubeul boh Perjangjian Anyar negeskeun Allah minangka Panyipta, Sapuluh Parentah, parentah Sabat, sarta yén Yesus teh awal jeung ahir.

Nabi Éliah dipaké ku Malakhi minangka lambang dina jangji panungtungan Perjangjian Heubeul, jeung anjeunna téh nabi anu nangtang Isebel jeung Ahab. Kitab Wahyu ngagunakeun Isebel minangka lambang kapausan, sarta sapuluh raja minangka lambang Perserikatan Bangsa-Bangsa. Panangtangan Éliah ka Ahab jeung Isebel ngagambarkeun panangtangan saratus opat puluh opat rébu ka Perserikatan Bangsa-Bangsa, anu dikuatkeun ku Amérika Sarikat sarta diarahkan ku kapausan. Salaku raja sapuluh kaom kalér Israil, Ahab ngawakilan kakawasaan pamaréntahan luhur sapuluh kaom, ku kituna janten perlambang Amérika Sarikat (Ahab) nu nguatkeun Perserikatan Bangsa-Bangsa (sapuluh kaom atawa sapuluh raja dina Wahyu tujuh welas) pikeun ngalaksanakeun panganiayaan ka para pangjaga Sabat demi Kapausan (Isebel). Nalika Malakhi ngagunakeun Éliah pikeun ngagambarkeun hiji amanat anu datang saméméh poé Gusti anu agung jeung pikasieuneun, Éliah ngawakilan jalma-jalma anu dianiaya ku Roma modéren (naga, sato galak, jeung nabi palsu), sakumaha anjeunna kungsi dianiaya ku Isebel salila tilu satengah taun. Panekanan kana Sabat ku ngagunakeun kecap “éling” dina Malakhi 4:4 nambahan krisis hukum Minggu kana skénario nubuat anu digambarkeun ku Malakhi.

Loba deui hal anu perlu ditambahan kana tinimbangan ngeunaan bebeneran-bebeneran anu ditepikeun ku cara ngabandingkeun awal Perjanjian Lawas jeung ahir Perjanjian Lawas, tuluy ngabandingkeun awal Alkitab jeung ahir Alkitab. Dina Kajadian urang manggihan Sang Panyipta, ciptaan, jeung Sabat anu miéling kana ciptaan. Dina Maleakhi urang manggihan parentah Sabat diidentifikasi minangka perkara krisis anu ngabalukarkeun panutupan mangsa kasempetan manusa jeung tujuh bala pamungkas, atawa sakumaha disebut ku Maleakhi, “poé PANGERAN anu agung jeung pikasieuneun.” Élia ngagambarkeun umat Allah anu nampilkeun amanat malaikat katilu ka dunya anu keur sakarat.

“Kiwari, dina sumanget jeung kakawasaan Elias sarta Yohanes Pambaptis, utusan-utusan anu ku Allah parantos ditetepkeun keur nyaurkeun perhatian dunya anu keur nuju ka pangadilan ka kajadian-kajadian anu khidmat anu moal lami deui baris lumangsung patalina jeung jam-jam panungtungan mangsa kasempetan rahmat sarta nembongna Kristus Yesus salaku Raja sagala raja jeung Gusti sagala gusti.” Prophets and Kings, 715, 716.

Mimiti Alkitab anu ogé mangrupa mimiti Perjangjian Old nganyatakeun carita anu sarua jeung tungtung duanana Perjangjian, tapi unggal mimiti jeung tungtung miboga bebeneran sorangan pikeun ditekenkeun jeung dipasrahkeun kana amanatna. Dina Kajadian, puseurna aya dina kagiatan Allah; dina Maleakhi, puseurna aya dina amanat anu méré pangéling-ngéling ngeunaan krisis anu bakal datang. Tungtung Wahyu nganyatakeun Alpha jeung Omega. Dina kitab kahiji Perjangjian New, urang maca ieu di handap.

Kitab silsilah Yesus Kristus, putra Daud, putra Ibrahim.

Ibrahim ngalahirkeun Ishak; jeung Ishak ngalahirkeun Yakub; jeung Yakub ngalahirkeun Yudas jeung dulur-dulurna; Ari Yudas ngalahirkeun Pares jeung Zara ti Tamar; jeung Pares ngalahirkeun Esrom; jeung Esrom ngalahirkeun Aram; Ari Aram ngalahirkeun Aminadab; jeung Aminadab ngalahirkeun Naason; jeung Naason ngalahirkeun Salmon; Ari Salmon ngalahirkeun Boas ti Rahab; jeung Boas ngalahirkeun Obed ti Rut; jeung Obed ngalahirkeun Isai; Ari Isai ngalahirkeun Daud raja; jeung Daud raja ngalahirkeun Suleman ti anjeunna anu kungsi jadi pamajikan Urias; Ari Suleman ngalahirkeun Roboam; jeung Roboam ngalahirkeun Abia; jeung Abia ngalahirkeun Asa; Ari Asa ngalahirkeun Yosafat; jeung Yosafat ngalahirkeun Yoram; jeung Yoram ngalahirkeun Ozias; Ari Ozias ngalahirkeun Yoatam; jeung Yoatam ngalahirkeun Ahas; jeung Ahas ngalahirkeun Hiskia; Ari Hiskia ngalahirkeun Manasye; jeung Manasye ngalahirkeun Amon; jeung Amon ngalahirkeun Yosia; Ari Yosia ngalahirkeun Yekhonya jeung dulur-dulurna, kira-kira dina mangsa maranéhna diangkut ka Babul: Sanggeus maranéhna dibawa ka Babul, Yekhonya ngalahirkeun Salatiel; jeung Salatiel ngalahirkeun Zorobabel; Ari Zorobabel ngalahirkeun Abiud; jeung Abiud ngalahirkeun Eliakim; jeung Eliakim ngalahirkeun Azor; Ari Azor ngalahirkeun Sadok; jeung Sadok ngalahirkeun Akhim; jeung Akhim ngalahirkeun Eliud; Ari Eliud ngalahirkeun Eléasar; jeung Eléasar ngalahirkeun Matan; jeung Matan ngalahirkeun Yakub; Ari Yakub ngalahirkeun Yusup, salakina Maryam, anu ti anjeunna lahir Isa, anu disebut Kristus.

Jadi sakumna turunan ti Ibrahim nepi ka Daud aya opat welas turunan; sarta ti Daud nepi ka waktu dibuang ka Babul aya opat welas turunan; sarta ti mangsa dibuang ka Babul nepi ka

Kristus aya opat welas turunan.

Kiwari kalahiran Yesus Kristus téh kieu: basa Maryam, indung-Na, geus ditunangan ka Yusup, saméméh maranéhna ngahiji salaku salaki pamajikan, katémbong yén manéhna keur kakandungan ku Roh Suci. Tuluy Yusup, salakina, ku sabab anjeunna jalma adil sarta teu kersa ngajadikeun Maryam tontonan umum, boga maksud rék miceun manéhna sacara cicingeun. Tapi waktu anjeunna keur nimbang-nimbang perkara éta, lah, malaikat Gusti nembongan ka anjeunna dina impian, pokna, “Yusup, anak Daud, ulah sieun narima Maryam jadi pamajikan anjeun, sabab anu dikandung di jerona téh asalna ti Roh Suci.”

Jeung manehna baris ngalahirkeun saurang putra, sarta maneh kudu nyebut ngaran-Na YESUS; sabab Anjeunna bakal nyalametkeun umat-Na tina dosa-dosa maranéhna. Ayeuna sakabéh ieu kajadian, supaya tergenap naon anu geus diucapkeun ku Gusti ngalangkungan nabi, kieu: “Tingali, hiji parawan bakal ngandeg sarta ngalahirkeun saurang putra, sarta maranéhna bakal nyebut ngaran-Na Imanuel,” anu hartina, Allah sareng urang. Tuluy Yusup, sanggeus hudang tina sare, ngalakukeun sakumaha anu geus diparentahkeun ku malaikat Gusti ka anjeunna, sarta nyandak pamajikanana ka dirina. Jeung anjeunna henteu nyaho ka dirina nepi ka manehna ngalahirkeun Putra cikalna; sarta anjeunna nyebut ngaran-Na YESUS. Mateus 1:1–25.

Mimiti Perjangjian Anyar luyu jeung mimiti jeung panungtungan Perjangjian Heubeul sarta panungtungan Perjangjian Anyar, sabab éta nekenkeun kakawasaan ciptaan Allah; sabab kakawasaan anu dipaké ku Kristus pikeun nyiptakeun sagala hal dina genep poé téh nya éta kakawasaan anu sarua pisan anu ku Anjeunna dipaké pikeun “nyalametkeun umat-Na tina dosa-dosa maranéhna.” Kecap Emmanuel, sakumaha éta petikan nyutat tina tulisan Yesaya, hartina “Allah sareng urang.” Anjeunna nyicingan di jero umat-Na ku ngahijikeun kaallahan-Na jeung kamanusaan urang, sarta ieu pisan hiji ngahijina anu dipigawe ku Anjeunna nalika Anjeunna ngajelma dina Maryam.

“Taya nu kirang ti kataatan anu sampurna anu tiasa nyumponan patokan sarat Allah. Mantenna henteu ngantepkeun sarat-sarat-Na jadi samar. Mantenna henteu maréntahkeun nanaon iwal anu mémang diperlukeun sangkan manusa dibawa kana kasaluyuan jeung Mantenna. Urang kudu nunjukkeun ka jalma-jalma dosa kana cita-cita tabiat-Na sarta mingpin maranéhna ka Kristus, ku rahmat-Na wungkul cita-cita ieu tiasa kahontal.

“Juru Salamet nyandak kana diri-Na sagala kalemahan kamanusaan sarta hirup tanpa dosa, sangkan manusa teu perlu sieun yén ku lantaran kalemahan kodrat manusa maranéhna moal bisa meunangkeun kameunangan. Kristus sumping pikeun ngajadikeun urang ‘anu milu kana kodrat ilahi,’ sarta hirup-Na nétélakeun yén kamanusaan, anu di hijikeun jeung kailahian, henteu ngalakukeun dosa.” Ministry of Healing, 180.

Mimiti Perjangjian Anyar netelakeun di mana, iraha, jeung ku naon alesanana Yesus nyandak kana diri-Na hakekat kamanusaan urang. Anjeunna ngalakukeun kitu pikeun némbongkeun yén kakawasaan manusa anu di hijikeun jeung kakawasaan ilahi henteu ngalakukeun dosa. Dosa téh palanggaran kana hukum, anu ceuk Malachi kudu ku urang “diinget.” Yohanes ngawartosan ka urang yén jalma-jalma anu ngajaga hukum, ku kituna jalma-jalma anu henteu keur ngalakukeun

dosa, bisa asup ngaliwatan panto-panto sawarga. Mateus netelakeun yén saurang nu boga dosa bisa ngéléhkeun dosa, sakumaha Kristus ogé ngéléhkeunana. Lamun Kristus aya di jero urang, (harepan kamulyaan) urang miboga kakawasaan nyipta anu nyiptakeun jagat raya aya di jero urang. Kamungkinan ieu disadiakeun ku Kristus ku jalan milih asup kana kulawarga manusa, sarta salalanggengna saterusna janten lain ngan ukur Putra Allah, tapi ogé Putra Manusa.

Aya hiji amanat bebeneran anu istimewa, dibuka pikeun umat Allah tina kitab Wahyu pas saméméh panutupan mangsa kasempetan manusa. Amanat anu istimewa éta ogé nyaéta “amanat Elia” dina kitab Maleakhi anu dimaklumkeun pas saméméh “poé PANGERAN anu dahsyat”.

Dina awal duanana Perjangjian jeung dina ahir Perjangjian Anyar, urang manggihan sipat-sipat husus Allah anu ditegeskeun. Dina Kajadian Anjeunna teh Sang Panyipta, jeung dina ahir Wahyu Anjeunna teh Alfa jeung Omega. Dina awal Perjangjian Anyar, Anjeunna janten Putra Manusa. Jeung dina ahir Perjangjian Heubeul, urang manggihan prinsip anu dianggo ku utusan Elia pikeun ngalaksanakeun amanat anu baris diproklamasikeunana, nya eta mulangkeun hate para bapa ka anak-anakna, jeung sabalikna.

Asas nubuat anu dipaké ku Élia pikeun nepikeun amanat panggeuingna téh sarua pisan jeung anu diparéntahkeun ka Yohanes sangkan dipigawé dina Wahyu. Élia “bakal mulangkeun hate para bapa ka anak-anakna, jeung hate anak-anak ka para bapana,” sedengkeun ka Yohanes dipiwarang supaya nulis perkara-perkara anu harita keur aya, sarta ku cara kitu anjeunna dina waktu anu sarua ogé bakal nulis perkara-perkara anu bakal datang. Yohanes dipaké pikeun ngagambarkeun kumaha asas alfa jeung omega lumaku dina Firman nubuat, jeung Élia bakal ngadasarkeun amanatna kana asas anu sarua. Lamun urang ngabandingkeun awal Alkitab jeung ahir Alkitab, urang keur ngabandingkeun Nu Heubeul jeung Nu Anyar. Saurang bapa téh mangrupa awal anakna, jeung anak téh mangrupa ahir bapana. Saratus opat puluh opat rébu téh mangrupa generasi panungtungan tina anak-anak Ibrahim, jeung sajarah nalika Allah ngadamel perjangjian jeung Ibrahim ngalambangkeun sajarah nalika Allah ngabar eta perjangjian jeung saratus opat puluh opat rébu.

Ku sabab éta, éta téh tina iman, supaya bisa ku anugerah; sangkan jangji éta tetep pasti pikeun sakabéh turunan; lain ngan pikeun anu asalna tina hukum baé, tapi ogé pikeun anu boga iman sapertos Ibrahim; anu jadi bapa urang sadaya. Rum 4:16.

Pesen Élias ngawakilan prinsip alfa jeung oméga, sabab para bapa téh alfa jeung barudak téh oméga. Pesen Élias bakal malikkeun hate para bapa ka barudak. Kristus nangtukeun Yohanes Pembaptis minangka Élias, sarta Ellen White nangtukeun William Miller minangka duanana, nyaéta Élias jeung Yohanes Pembaptis. Pesen sakabéh lalaki wawakil ieu digambarkeun minangka malikkeun hate para bapa ka barudak, jeung sabalikna. Pagawéan éta ngawakilan pangaruh tina eta pesen dina malikkeun hate manusa ka Rama sawargana, tapi hartina leuwih ti kitu, sabab éta téh lambang tina hiji pagawéan. Dina nubuat Alkitab, lambang-lambang miboga leuwih ti hiji harti sarta kudu dipikawanoh ku kontéksna.

“Naon anu ngajadikeun Yohanes Pembaptis agung? Anjeunna nutup pikiranna tina tumpukan tradisi anu dipasihkeun ku guru-guru bangsa Yahudi, sarta muka éta kana hikmat anu asalna ti luhur. Saméméh kalahiranana, Roh Suci parantos mere kasaksian ngeunaan Yohanes: ‘Sabab

anjeunna bakal jadi agung di payuneun Gusti, sarta moal nginum anggur atawa inuman anu matak mabok; jeung anjeunna bakal pinuh ku Roh Suci.... Jeung loba ti antara urang Israil bakal dibalikkeunana ka Gusti, Allah maranéhna. Jeung anjeunna bakal miheulaan Anjeunna dina roh jeung kakawasaan Elias, pikeun malikkeun hate para bapa ka barudakna, jeung anu doraka kana hikmat jalma-jalma anu bener; pikeun nyiapkeun hiji umat anu geus disadiakeun pikeun Gusti.’ Lukas 1:15–17.” Counsels to Parents, Teachers and Students, 445.

Pesen téh dirancang sangkan jalma-jalma anu milih ngadangu bakal malikkeun haténa ka Rama Sawarga, nanging prinsip nu buat anu utama anu bakal digunakeun pikeun nepikeun pesen pangéling-ngéling nyaéta yén Kristus téh Alfa jeung Omega, anu kahiji jeung anu panungtung, anu awal jeung anu ahir. Pesen Élia dumasar kana pamedaran Firman nu buat Allah tina sudut pandang yén Yesus Kristus téh Firman Allah, sarta aturan-aturan anu ngatur Alkitab ogé mangrupa sipat-sipat karakter-Na.

“Hukum Allah téh saruci Allah sorangan. Eta mangrupa panyingkab kersa-Na, salinan tina watak-Na, ungkapan kanyaah jeung kawijaksanaan ilahi. Kasaluyuan ciptaan gumantung kana kasaluyuan sampurna sakumna mahluk, sagala hal, nu hirup boh nu teu hirup, kana hukum Sang Khalik. Allah parantos netepkeun hukum-hukum pikeun pamaréntahan, lain ngan ukur pikeun mahluk nu hirup, tapi ogé pikeun sakumna kagiatan alam. Sagalana aya dina kakawasaan hukum-hukum nu tetep, anu teu bisa dipaliré. Tapi sanajan sagalana di alam diparéntah ku hukum-hukum alam, ngan manusa wungkul, tina sagala nu nyicingan bumi, anu tunduk kana hukum moral. Ka manusa, karya puncak ciptaan, Allah parantos maparin kamampuhan pikeun ngartos kana pamenta-pamenta-Na, pikeun nyangkem kaadilan jeung kahadean hukum-Na, sarta tuntutanana anu suci ka dirina; jeung ti manusa dipiharep ta’at anu teu ngagésér.” Patriarchs and Prophets, 53.

Sagala rupa (jeung ieu tangtu ngawengku Alkitab, sabab Alkitab téh hiji perkara, jeung lamun éta hiji perkara, hartina éta bagian tina sagala rupa) aya dina kakawasaan hukum-hukum anu ajeg. Alkitab miboga hukum-hukum atawa aturan-aturan anu ajeg anu ngatur panafsiranana anu leres. Salah sahiji aturan éta nyaéta yén Alkitab ngaidentipikasikeun ahir hiji hal jeung awal hiji hal. Yesus téh Firman Allah, sarta Anjeunna anu kahiji jeung anu panungtung, jeung éta téh hiji “hukum anu ajeg” sarta hiji sipat tina karakter-Na.

Urang ngagunakeun bubuka ngeunaan Élia ieu pikeun némbongkeun yén awal jeung ahir boh Perjanjian Heubeul boh Perjanjian Anyar sarua sapagodos. Ahir Alkitab, anu ogé mangrupa ahir kitab Wahyu, ogé sapagodos jeung awal kitab Wahyu. Aya lima saksi kana bebeneran anu sarua dumasar kana prinsip anu mangrupa salah sahiji sipat tina tabiat Allah, yén Firman Allah salawasna ngagambarkeun ahir hiji perkara ku awal perkara éta. Kanyataan ieu mangrupa bagian tina harti yén Yesus Kristus téh Alfa jeung Omega.

“Ka rasul Yohanes di pulo Patmos dipapagkeun pamandangan-pamandangan anu jero tur matak ngageterkeun hate ngeunaan pangalaman jamaah. Perkara-perkara anu kacida matak pikaresepeunana jeung pohara agung pentingna dipidangkeun ka anjeunna dina wangun tamsil jeung lambang, supaya umat Allah jadi ngarti kana bahaya-bahaya jeung papacangan-papacangan anu aya di hareupeun maranéhna. Sajarah dunya Kristen nepi ka pisan

ahir jaman diungkabkeun ka Yohanes. Kalawan kacida écésna anjeunna ningali kaayaan, bahaya-bahaya, papacangan-papacangan, jeung pangleupasan ahir umat Allah. Anjeunna nyatet amanat panutup anu bakal ngamemesan hasil panén bumi, boh jadi beungkeutan gandum keur lumbung sawarga, boh jadi iketan suluh keur seuneu dina poé panungtungan.

Dina tetenjo, Yohanes ningali panganiayaan anu bakal kasorang ku umat Allah ku karana bebeneran. Anjeunna ningali katégoran maranéhna anu teu ngagedag dina nurut kana parentah-parentah Allah, sanajan nyanghareupan kakawasaan-kakawasaan nu nindes anu ngupayakeun maksa maranéhna kana henteu taat, sarta anjeunna ningali kameunangan pamungkas maranéhna atas sato galak jeung patungna.

Dina lambang naga beureum anu gedé, sato galak nu sarupa macan tutul, jeung sato galak nu boga tanduk siga anak domba, pamaréntahan-pamaréntahan dunya anu hususna bakal milu nginjak-injak hukum Allah sarta nganiaya umat-Na, dipintonkeun ka Yohanes. Perang éta terus lumangsung nepi ka ahir jaman. Umat Allah, anu dilambangkeun ku hiji awéwé suci jeung anak-anakna, digambarkeun kacida saeutikna lamun dibandingkeun jeung nu séjén. Dina poé-poé panungtungan ngan kari sésa-sésa kénéh anu aya. Ngeunaan maranéhna Yohanes nyarios, yén maranéhna téh “anu nurut kana parentah-parentah Allah, sarta nyekel kasaksian Yesus Kristus.”

“Ngaliwatan paganisme, tuluy ngaliwatan kapapaan, Sétan ngajalankeun kakawasaanana salila mangabad-abad dina usaha mupus ti bumi saksi-saksi Allah anu satia. Kaum pagan jeung kaum papis digerakkeun ku sumanget naga anu sarua. Bédana ngan dina ieu, yén kapapaan, bari pura-pura ngabdi ka Allah, jadi musuh anu leuwih bahaya jeung leuwih kejem. Ngaliwatan perantaraan Romanisme, Sétan ngajadikeun dunya tawanan. Garéja Allah anu ngaku-ngaku éta kabawa asup kana jajaran kasabatan ieu, jeung salila leuwih ti sarébu taun umat Allah nandangan amarah naga. Jeung nalika kapapaan, sanggeus dirampas kakuatanana, kapaksa ngeureunkeun panganiayaan, Yohanes ningali hiji kakawasaan anyar mucunghul pikeun ngagorowokkeun sora naga, sarta nuluykeun pagawean anu sarua kejemna jeung ngahujatna. Kakawasaan ieu, anu pamungkas anu baris merangan garéja jeung hukum Allah, dilambangkeun ku hiji sato galak anu tandukna siga domba. Sato-sato galak anu miheulaanana geus naék ti laut, ari ieu mah naék ti darat, ngagambarkeun naékna bangsa anu tenang, anu dilambangkeun ku éta. ‘Dua tanduk siga domba’ kacida merenahna ngalambangkeun watak Pamaréntahan Amérika Serikat, sakumaha kaciri dina dua asas dasarna, Républikanisme jeung Protestantisme. Ieu asas-asas téh mangrupa rusiah kakawasaan jeung kamakmuran urang minangka hiji bangsa. Jalma-jalma anu mimiti manggihan suaka di basisir Amérika bungah lantaran maranéhna geus nepi ka hiji nagri anu bébas tina tuntutan pongah kapausan jeung tina tirani pamaréntahan karajaan. Maranéhna mutuskeun pikeun ngadegkeun hiji pamaréntahan dina dasar anu lega, nya éta kamerdikaan sipil jeung agama.”

“Tapi gurat tegas tina pensil nubuat ngungkabkeun hiji robahna dina ieu pamandangan anu tengtrem. Sato galak anu tandukna siga anak domba nyarita ku sora naga, sarta ‘ngalaksanakeun sagala kakawasaan sato galak anu kahiji di payuneunana.’ Nubuat nyatakeun yén manéhna bakal nyebut ka maranéh anu cicing di bumi supaya maranéhna nyieun hiji gambar pikeun sato galak éta, sarta yén ‘manéhna nyababkeun sakabéh jalma, boh nu leutik

boh nu gedé, boh nu beunghar boh nu miskin, boh nu merdéka boh nu hamba, narima hiji tanda dina leungeun katuhuna, atawa dina tarangna; sarta supaya teu aya saurang ogé anu bisa meuli atawa ngajual, iwal ti anu miboga tanda éta, atawa ngaran sato galak éta, atawa angka ngaranna.’ Ku kituna Protestantisme nuturkeun tapak-léngkah Kapapaan.”

Dina mangsa ieu malaikat katilu katempo ngalayang di tengah langit, ngawariskeun: “Lamun aya jalma nyembah ka sato galak jeung ka gambarna, sarta narima tandana dina tarangna, atawa dina leungeunna, éta jalma bakal nginum anggur amarah Allah, anu dicurahkeun tanpa campuran kana cangkir bendu-Na.” “Di dieu aya maranéhana anu ngajaga parentah-parentah Allah, jeung iman ka Yesus.” Sabalikna pisan jeung dunya, nangtung sakelompok leutik anu moal nyimpang tina kasatiaanna ka Allah. Ieu téh maranéhana anu ku Yesaya diucapkeun minangka nu ngomean nu bolong anu geus dijieun dina hukum Allah, maranéhana anu ngawangun deui ruruntuhan baheula, ngadegkeun deui pondasi seueur turunan.

“Panggeuing anu pangseriusna jeung ancaman anu pangngageremna anu kungsi ditepikeun ka manusa fana nyaéta anu kaunggel dina warta malaikat katilu. Dosa anu ngagerakkeun murka Allah anu henteu campur ku rahmat tangtu mangrupa dosa anu pohara jahatna. Naha dunya kudu diantep dina poék ngeunaan hakekat dosa ieu?—Tangtu pisan henteu. Allah henteu ngalakukeun kitu ka mahluk-mahluk-Na. Murka-Na henteu kungsi ditimpakeun kana dosa-dosa anu dipigawé ku lantaran teu nyaho. Saméméh pangadilan-pangadilan-Na didatangkan ka bumi, cahaya ngeunaan dosa ieu kudu ditepikeun ka dunya, supaya manusa nyaho naha pangadilan-pangadilan ieu rek ditimpakeun, sarta supaya maranéhna boga kasempetan pikeun luput tina éta.”

“Pesen nu ngandung ieu pangéling-ngéling téh nyaéta pesen panungtungan nu kudu diwawarkeun saméméh panyingkepan Putra manusa. Tanda-tanda nu ku Anjeunna sorangan geus dipasihkeun nétélakeun yén datangna geus caket pisan. Ampir opat puluh taun lilana pesen malaikat katilu geus ngagema. Dina perkara pasulayan anu agung, kabentuk dua golongan, nyaéta jalma-jalma anu ‘nyembah ka sato galak jeung ka gambarna,’ sarta narima tandana, jeung jalma-jalma anu narima ‘materai Allah anu hirup,’ anu dina tarangna kaserat nami Rama. Ieu lain tanda anu katingali. Waktuna geus sumping yén sakumna anu boga kapentingan kana kasalametan jiwana kudu kalayan soso-soso jeung khidmat nalungtik, Naon materai Allah téh? jeung naon tanda sato galak téh? Kumaha supaya urang ulah nepi ka narimana?”

“Meterai Allah, tanda atawa ciri kakawasaan-Na, kapanggih dina parentah kaopat. Ieu hiji-hijina parentah dina Dasa Titah anu nuduhkeun ka Allah minangka Nu Nyiptakeun langit jeung bumi, sarta écés ngabédakeun Allah anu sajati ti sakabéh allah-allah palsu. Sapanjang Kitab Suci, kanyataan ngeunaan kakawasaan Allah dina nyipta dijadikeun bukti yén Mantenna aya luhureun sakabéh déwa-déwa kapir.

Poé Sabat anu diparéntahkeun ku parentah kaopat diadegkeun pikeun ngélingan karya ciptaan, ku kituna supaya pikiran manusa salawasna diarahkeun ka Allah anu sajati jeung anu hirup. Lamun Sabat salawasna dijaga, moal kungsi aya panyembah brahala, ateis, atawa jalma anu teu iman. Pangajén suci kana poé suci Allah tangtu bakal nungtun pikiran manusa ka Nu Nyiptana. Hal-hal anu aya di alam bakal mawa Anjeunna kana pangéling maranéhna, sarta éta

hal-hal bakal jadi kasaksian ngeunaan kakawasaan-Na jeung kanyaah-Na. Sabat dina parentah kaopat téh nyaéta segel Allah anu hirup. Éta nunjuk ka Allah minangka Nu Nyipta, sarta mangrupikeun tanda tina kawibawaan-Na anu sah luyu kana mahluk-mahluk anu geus dijieun ku Anjeunna.

“Naon, atuh, anu dimaksud ku tanda sato galak, lamun lain Sabat palsu anu geus ditarima ku dunya pikeun ngagantikeun Sabat anu sajati?”

Pernyataan nu buat yén Kapapaan bakal ngagedékeun dirina saluhureun sagala anu disebut Allah, atawa anu disembah, geus kacida écésna kacumponan dina ngarobah Sabat ti poé katujuh jadi poé kahiji dina saminggu. Di mana waé Sabat papal dihormat leuwih tiheula batan Sabat Allah, di dinya jelema dosa diangkat saluhureun Nu Nyipta langit jeung bumi.

“Jalma-jalma anu negeskeun yén Kristus ngarobah poé Sabat, saéstuna keur langsung nangtang kana pangandika-Na sorangan. Dina Hutbah-Na di Gunung Anjeunna ngadawuh: ‘Ulah nyangka yén Kami datang pikeun ngabubarkeun hukum atawa para nabi; Kami datang lain pikeun ngabubarkeun, tapi pikeun nyumponan. Sabab saéstuna Kami nyarita ka maraneh, saméméh langit jeung bumi sirna, moal aya hiji titik atawa hiji gurat pangleutikna ogé anu lulus tina hukum, nepi ka sakabéhna kajadian. Ku sabab éta, sing saha anu ngalanggar salah sahiji parentah ieu anu pangleutikna, sarta ngajar batur kitu, manehna bakal disebut pangpangleutikna di Karajaan Sawarga; tapi sing saha anu ngalampahkeun jeung ngajar eta parentah-parentah, manehna eta bakal disebut agung di Karajaan Sawarga.’”

“Umat Katolik Roma ngaku yén parobahan poé Sabat geus dijieun ku garéja maranéhna, sarta maranéhna nyebut parobahan ieu pisan minangka bukti kakawasaan pangluhurna garéja éta. Maranéhna nyatakeun yén ku miéling poé kahiji dina saminggu minangka Sabat, umat Protestan keur ngakuan kakawasaan dirina pikeun nyieun hukum dina perkara-perkara ilahi. Garéja Roma henteu ngaleupaskeun klaimna kana kamustahilan salah, sarta nalika dunya jeung garéja-garéja Protestan narima sabat palsu hasil ciptaanna, maranéhna sabenerna ngakuan klaim éta. Maranéhna bisa waé nyebut wewenang rasul-rasul jeung bapa-bapa garéja pikeun ngabela parobahan ieu, tapi kasalahan dina alesan maranéhna gampang katingali. Jalma papis cukup seukeut pikeun ningali yén umat Protestan keur nipu dirina sorangan, kalayan daék nutup panon kana kanyataan perkara ieu. Nalika lembaga Minggu beuki dipikaresep, manéhna gumbira, ngarasa yakin yén ahirna éta bakal mawa sakuliah dunya Protestan ka handapeun panji Roma.” Signs of the Times, 1 Nopémber 1899.